

A Fővárosi Ítéltábla az S.B.G.K. Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Sasvári Gabriella ügyvéd) által képviselt F. (.....) kérelmezőnek, a 230. sz. Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Sarnyai Sándor ügyvéd) által képviselt Sz. Kft. (....) ellenérdekű fél ellen a Magyar Szabadalmi Hivatal védjegy lajstromozását elrendelő határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2010. április 14. napján kelt, 1.Pk.26.778/2009/5. számú végzése ellen a kérelmező 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság végzésével a Magyar Szabadalmi Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) védjegybejelentést lajstromozó/10. számú határozata ellen előterjesztett megváltoztatási kérelmet elutasította.

A végzés tényállásában megállapította, hogy az ellenérdekű fél a „DIVUS” színes ábrás megjelölés védjegyként való lajstromozását kérte a Nizzai Megállapodás 29. áruosztályába tartozó „hús, hal- baromfi és vadhús; húskivonatok; tartósított, fagyasztott, szárított és főzött gyümölcsök és zöldségek; zselék, lekvárok (dzsemek) kompótok; tojások, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok”, valamint a 30. osztályba tartozó „kávé, tea, kakaó, cukor, rizs, tápióka, szágó, kávépótlószerek; lisztek és más gabonakészítmények, kenyér, péksütemények és cukrászsütemények, fagylaltok; méz, melaszszirup; élesztő, sütőporok; só, mustár; ecet, fűszeres mártások; fűszerek, jég” termékek tekintetében. A lajstromozással szemben az ellenérdekű fél a korábbi elsőbbségű, lajstromszámú, „DUYVIS” közösségi szóvédjeggyel, a lajstromszámú, „Duyvis” közösségi ábrás védjeggyel és a .. lajstromszámú, „Duyvis Since 1806” közösségi ábrás védjeggyel való összetéveszthetőségre hivatkozva felszólalást nyújtott be. Mindhárom védjegy a Nizzai Megállapodás szerinti 29., 30. és 31. áruosztályban élvez védelmet. Megjelölte továbbá a lajstromszámú, „Duyvis KNABELNOTEN provencale XXL 300 g” színes ábrás megjelölést, amely ténylegesen egy csomagolás képét jeleníti meg. A Hivatal a megjelölést oltalomképesnek találta és a bejelentést védjegyként lajstromozta.

Az elsőfokú bíróság a Hivatal döntésével egyetértett. Rögzítette, hogy a Hivatal határozatának azon része, mely a felszólalást a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (a továbbiakban: Vt.) 4. § (1) bekezdés a) pontjára alapítottnan elutasította, megváltoztatási kérelem hiányában jogerőre emelkedett. A Vt. 4. § (1) bekezdésének b) pontja alapján pedig a Hivatallal egyezően arra a következtetésre jutott, hogy az oltalmazni kért megjelölés és az ellentartott védjegyek közötti eltérések oly mértékű különbözőséget eredményeznek, amely az összetéveszthetőség veszélyét kizárja.

A megjelölést és a védjegyeket vizuális szempontból nem találta hasonlónak, mert bár a „DUYVIS” és a „DIVUS” szóelemekben a „d” és „s” mássalhangzók megegyeznek, azok sorrendje is egyező, azonban az eltérő sorrendű „i, u”, valamint az „y” azt eredményezik, hogy a magyar nyelvben hangsúlyos első szótag - a „duy” illetve a „di” - jelentősen eltér. Az ábrás védjegyeket vizsgálva - a kérelmezői állásponttal ellentétben - megállapította, hogy nem csupán lényegtelen, apró elemekben van eltérés, tekintve, hogy míg a védjegyeknél a betűk fehér színűek, mindegyik esetében a szóelem egy precízebben kidolgozott, sötét alapú világos keretbe foglalt szabálytalan címkében helyezkedik el, amely címkeforma felül középen növényábrával kiegészített, addig az oltalmazni kért megjelölés esetén a rózsaszín nyomtatott nagybetűkkel írt szóelem egyszerű kialakítású, lekerekített élű, sárga ötszög formában helyezkedik el, ezért a fellelhető különbözőségek összessége vizuális szempontból nem alapoz meg összetéveszthetőségig való hasonlóságot.

Fonetikai szempontból pedig a szókezdő szótagok eltérése biztosítja a megkülönböztethető hangzást a hasonló betűkészlet ellenére is.

A jelentéstartalmi vizsgálat során nem értett egyet a Hivatallal abban, hogy a „divus” szó fantáziaszó lenne rámutatva, hogy annak „isteni” jelentésű latin eredete felismerhető, szemben az idegen hangzású „duyvis” fantáziaszóval. Ennek ellenére azt állapította meg, hogy a jelentéstartalom sem nem erősíti, sem nem csökkenti a vizuális és hangzásbeli eltéréseket.

A Hivatal határozatát kiegészítette azzal, hogy mivel az oltalmazni kért megjelölés áruosztályai az ellentartott védjegyek áruosztályaival megegyeznek, ezért az áruosztályok azonossága megállapítható.

A kérelmező fellebbezésében az elsőfokú végzés megváltoztatásával a „DIVUS” ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozásának megtagadását kérte.

Vitatta az elsőfokú végzés megállapításait a vizuális hasonlóság körében. Hangsúlyozta, hogy a megjelölés kialakítása, részletei olyan közel állnak a kérelmező számára oltalom alatt álló védjegycsaládhoz, hogy az átlagos vásárló - a szóelemek közelsége illetve az ábrás elemek számos ponton való megfelelése miatt - a megjelölés kapcsán a védjegycsaládra asszociál. Vásárláskor nem látja maga előtt a korábbi védjegyet és a megjelölést, ezért a szóelemben szereplő, a

magánhangzók sorrendjében megnyilvánuló eltérést nem veszi észre. Kiemelte, hogy a védjegycsaládhoz erősebb jog társul, továbbá, ha annak elemeiből építkezik egy megjelölés, akkor az összetéveszthetőséget mindegyik korábbi védjegy vonatkozásában kell vizsgálni. A szóelemek pedig az összetéveszthetőségig hasonlóak, amihez színbeli és formai hasonlóságok járulnak. Nem értett egyet azzal sem, hogy a „DIVUS” szó latin eredete felismerhető az átlagos fogyasztó számára.

A C-342/97. sz. Lloyd-ítéletre történt hivatkozással szintén nem értett egyet, mert álláspontja szerint az összbenyomás szempontjából az összevetés arra az eredményre vezet, hogy a vásárlók a korábbi védjegycsaládra asszociálnak.

Az ellenérdekű fél fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a megjelölés és az ellentartott védjegyek összehasonlítása körében megfelelő módszert követve, helytálló döntésre jutott, azzal a Fővárosi Ítéltábla egyetértett. Helyesen állapította, hogy az ellenérdekű fél „DIVUS” szót tartalmazó színes ábrás megjelölése azonos áruk vonatkozásában nem zárható ki a védjegyoltalomból a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja alapján, mert nem téveszthető össze a kérelmező „DUYVIS” szóelemet is tartalmazó ábrás védjegyeivel.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat tartja szükségesnek kiemelni a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki az un. Lloyd-ítélet alapján kialakult bírói gyakorlat alapján abból, hogy az érintett áruk nagyfokú hasonlósága esetén fokozottan kell vizsgálni és értékelni a megjelölések egymáshoz való viszonyát, mivel ilyen esetben a megjelölések kisebb mértékű hasonlósága is megalapozhatja az összetéveszthetőséget. A megjelölést és a védjegyeket e fokozott megfeleltetés alapján, és az összbenyomás szempontjából hasonlította össze, amelynek alapján levont következtetését a kiejtés- valamint olvasásbeli eltérések tekintetében a másodfokú bíróság teljes mértékben osztotta.

Nem találta alaposnak a másodfokú bíróság a kérelmező azon érvelését, miszerint a vizuális és kiejtésbeli hasonlóságot megalapítja a megjelölés és a védjegy mássalhangzóinak és magánhangzóinak megegyezése, valamint a mássalhangzók azonos sorrendje. A sorrendjükben is egyező mássalhangzók mellett az „i” és „u” magánhangzók, továbbá a lajstromozni kért megjelölésben nem szereplő „y” a másodfokú bíróság megítélése szerint is azt eredményezi, hogy a magyar nyelvben hangsúlyos első szótag jelentősen elérő, ezért helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy egyik védjegy esetében sem állapítható meg összetéveszthetőséget eredményező hasonlóság.

Részben egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a jelentéstartalmi vizsgálat során kifejtett álláspontjával, mivel a hazai átlagfogyasztó nyelvismerete

közismerten alacsony, ezért nem kétséges, hogy számára nemcsak az „isteni” jelentéstartalom, de - ahogy arra a kérelmező helyesen utalt fellebbezésében - a kifejezés latin eredete sem felismerhető. Ennek ellenére helytállóan következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a megjelölés jelentéstartalma sem nem erősíti, sem nem csökkenti a vizuális és hangzásbeli eltéréseket.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a kérelmező fellebbezésének a védjegycsaládra vonatkozó érvelését a jelen esetben. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a védjegycsalád léte az összetéveszthetőség fokának megítélése során a Vt. 4. § (4) bekezdés alkalmazása körében értékelhető, és a kérelmező is erre hivatkozott fellebbezésében azt állítva, hogy az átlagos vásárló a megjelölés általa hivatkozott hasonlósága miatt a korábbi védjegycsaládjára asszociálhat. Rámutat a Fővárosi Ítéltábla, hogy bár a védjegycsalád fogalmát a Vt. nem nevesíti, illetve ahhoz jogkövetkezményeket kifejezetten nem fűz, kétségtelen, hogy nem hagyható figyelmen kívül ez az iparjogvédelmi joggyakorlatban általánosan használt fogalom. Esetenként szükséges ugyanakkor megítélni azt, hogy a védjegycsalád egyes tagjai a fogyasztók által ismertek-e, ezáltal a védjegycsalád léte észlelhető-e. Az adott esetben a kérelmező nem igazolta, és azt a Pp. 163. § (3) bekezdése szerinti köztudomású tényként sem lehetett megállapítani, hogy a hivatkozott védjegycsalád tagjait a magyar fogyasztók oly mértékben ismerik, hogy azáltal a védjegycsalád léte érzékelhetővé válik a magyarországi piacon. Ennek hiányában azonban annak összetéveszthetőséget fokozó szerepe sem érvényesül.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes végzését a Vt. 79. §-án és a Pp. 259. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Mivel az ellenérdekű fél a fellebbezési eljárásban nem tett nyilatkozatot, ezért másodfokú költség megállapítására nem került sor.

Budapest, 2010. november 30.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző